

Sygn. akt: I C 1166/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Kukła
Protokolant:	Sek. sądowy Anna Guzik

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 r.

sprawy z powództwa K. G.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę kwoty 5.500 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda K. G. kwotę 5500 zł (pięć tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie płatnymi od dnia 05 marca 2015 do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda K. G. kwotę 2757,58 zł (dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt siedem złotych 58/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 września 2017

Powód K. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Towarzystwa (...) kwoty 5500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05 marca 2015 do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę będącą następstwem uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia powstałych w wyniku zdarzenia z 16 listopada 2014 r., a także o zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swoich żądań powód podniósł, że 16.11.2014 roku został poszkodowany w zdarzeniu drogowym. Wskutek zdarzenia powód doznał urazu kręgosłupa szyjnego i głowy. Obecnie powód ma problemy z niektórymi czynnościami dnia codziennego. Pojazd prowadzony przez sprawcę wypadku objęty był ochroną ubezpieczeniową przez pozwane Towarzystwo. Powód wniósł do pozwanego o wypłatę zadośćuczynienia w wysokości 40 000 zł oraz odszkodowania, a pozwany przyznał powodowi zadośćuczynienie w kwocie 3500 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 33-36) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany przyznał, że z tytułu umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej odpowiada za powstałą w wyniku zdarzenia szkodę. Zaprzeczył jednak, aby powodowi przysługiwało zadośćuczynienie w wyższej niż wypłacona kwocie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 listopada 2014 około godziny 16 w K. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego obrażeń ciała doznał powód K. G.. Sprawcą zdarzenia był kierowca pojazdu r. (...) objętego ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie. Na miejsce zdarzenia przyjechały straż pożarna, policja i pogotowie ratunkowe, które zabrano powoda do szpitala. W szpitalu powód przeszedł badanie RTG kręgosłupa i otrzymał receptę na leki przeciwbólowe, które zażywał; następnie żona powoda zawiozła go do domu. W domu powód odczuwał zawroty głowy i wymiotował całą noc i w związku z czym następnego dnia udał się do lekarza rodzinnego i do neurologa. Przepisano powodowi kołnierz ortopedyczny, w którym chodził i spał, zdejmując go jedynie do mycia. Następnie powód odbył rehabilitację w postaci 10 zabiegów na szyję i kręgosłup (naświetlania i masaże). Powód na zwolnieniu lekarskim przebywał około 2 miesięcy po zdarzeniu z dnia 16 listopada 2014. Po zdarzeniu powodowi cierpły ręce co odczuwa w mniejszym stopniu do dnia dzisiejszego, miał duże problemy ze snem i brał leki nasenne. Przed wypadkiem powód uprawiał sport (piłkę nożną), a po zdarzeniu nie jest w stanie w piłkę grać. Powód leczył się u neurologa i ortopedy. Niedługo po wypadku powód miał trudności z myciem i przewróceniem się w łóżku na drugi bok, w czym pomagała mu żona; nie był w stanie również nosić węgla i drzewa, którym opalany jest piec grzewczy w domu gdzie powód mieszka. Powód pracuje jako grafik komputerowy i obecnie częściej musi robić przerwy w pracy, ponieważ nie jest w stanie siedzieć przy komputerze dłużej niż godzinę. Obecnie powód stresuje się jadąc samochodem i bardzo zwalnia dojeżdżając do skrzyżowania.

Powód w dniu 2 lutego 2015 doręczył stronie pozwanej pismo z dnia 28.01.2015, w którym domagał się zasądzenia na swoją rzecz zadośćuczynienia w kwocie 40 000 zł oraz odszkodowania. Pozwany decyzją z dnia 26.02.2015 przyznał powodowi zadośćuczynienie w kwocie 3500 zł.

Biegły neurolog L. J. (1) stwierdził, że powód K. G. wskutek zdarzenia z dnia 16 listopada 2014 doznał zespołu stresu pourazowego, urazu czaszki i kręgosłupa szyjnego, które to urazy spowodowały u powoda długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5% zgodnie z punktem 10 a Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18.12.2002.

Biegły ortopeda - traumatolog W. T. (1) ustalił, że powód w wyniku wyżej opisanego zdarzenia komunikacyjnego doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego i stłuczenia głowy, jednakże skutki urazu obecnie nie mają negatywnego wpływu na funkcjonowanie organizmu powoda, który powrócił do pełnej sprawności, biorąc pod uwagę schorzenia ortopedyczne. Zdaniem biegłego powód nie kwalifikuje się do przyznania mu długotrwałego, bądź trwałego uszczerbku na zdrowiu z przyczyn ortopedycznych.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie:

- zgłoszenia szkody pismem z 28.01.2015 z dowodem nadania i doręczenia (k.22-26),
- zeznań świadka P. G. (k. 44-45),
- dokumentacji medycznej z leczenia jakie po zdarzeniu przebył powód (k. 55, 57-58, 63-66, 70-74),
- karty pacjenta (...) u (k.62),
- opinii biegłego neurologa L. J. (1) z 29.02.2016 (k. 83-85),
- opinii biegłego ortopedy – traumatologa W. T. (1) 28.09.2016 (k. 108-112) i opinii uzupełniającej z 15.01.2017 (k. 132-134),
- zeznań powoda (k.45-46).

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się na zebranych w sprawie dokumentach. Zostały one sporządzone w przepisanej przez prawo formie, przez osoby do tego powołane, a żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, czy rzetelności.

Sąd oparł się także na opiniach biegłych- L. J. i W. T.. Zostały one sporządzone w sposób jasny, rzetelny, logiczny. Strona powodowa zgłaszała co prawda zarzuty do opinii biegłego ortopedy, jednakże zarzuty te nie spowodowały zmiany opinii przez biegłego.

Za, co do zasady, wiarygodne sąd uznał zeznania świadka P. G. – żony powoda. Jej zeznania są potwierdzone dokumentami (np. leczenie w poradni, wizyty u neurologa i ortopedy), jak i opinią biegłego (dolegliwości bólowe, konieczność noszenia kołnierza ortopedycznego). Ponadto biegli dokonali oceny uszczerbku na zdrowiu powoda w sposób obiektywny, na podstawie wiedzy medycznej.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie kwestie sporne odnoszą się wyłącznie do zakresu następstw spowodowanych wypadkiem drogowym, w którym uczestniczył powód i dolegliwości fizycznych będących jego skutkiem, co w konsekwencji przekłada się na wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi. Okolicznością niesporną pozostaje kwestia odpowiedzialności strony pozwanej za następstwa przedmiotowego zdarzenia drogowego.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., a zatem w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że sprawcę wypadku wiązała z pozwanym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych, stąd pozwany był legitymowany biernie w niniejszym procesie zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 Nr 124 poz. 1152). Zgodnie z treścią tego przepisu poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W myśl art. 445 § 1 k.c. kompensowana jest krzywda, która oznacza szkodę niemajątkową wywołaną naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Przyznanie zadośćuczynienia i jego wysokość zależy od sądowej oceny okoliczności danej sprawy i nie oznacza dowolności organu stosującego prawo co do możliwości korzystania z udzielonej mu kompetencji (wyrok SN z 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/05, LEX 243923; wyrok SN z 17 stycznia 2001 r., II KKN 351/99, LEX 51452). Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy należy wziąć pod uwagę rodzaj naruszonego dobra, zakres (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałość skutków naruszenia i stopień ich uciążliwości, a także stopień winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia (wyrok SN z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok SN z 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923). Na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027).

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego, powszechnie jednak przyjmuje się, że podstawowym kryterium stosowanym przez sąd orzekający winien być cel omawianej instytucji. Celem zadośćuczynienia jest zatem wyłącznie złagodzenie doznanej krzywdy. Sąd podziela wielokrotnie powoływany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Nadto wskazać należy, że zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia trafnie łączy wysokość zadośćuczynienia z wysokością stopy życiowej społeczeństwa, bowiem zarówno ocena, czy jest ono realne, jak i czy nie jest nadmierne, a więc czy jest odpowiednie, pozostawać musi w związku z poziomem życia. Jednakże zasadniczą kwestią jest rozmiar szkody niemajątkowej. Innymi słowy poziom stopy życiowej społeczeństwa może rzutować na wysokość zadośćuczynienia jedynie uzupełniająco, w aspekcie urzeczywistnienia zasady sprawiedliwości społecznej, natomiast decydującym o wysokości należnego zadośćuczynienia jest rozmiar krzywdy (wyrok SA Poznań z dnia 20.03.2013 r., I ACa 31/13).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy przede wszystkim odnieść się do wielkości oszacowanego trwałego uszczerbku na zdrowiu. W sporządzonych na potrzeby niniejszego postępowania opiniach biegły z zakresu ortopedii stwierdził, że obrażenia doznane przez powoda w wyniku wypadku drogowego nie spowodowały długotrwałego lub trwałego uszczerbku na zdrowiu. Niemniej jednak, wbrew twierdzeniom pozwanego ze sprzeciwu, nie budzą wątpliwości sądu okoliczności dotyczące stanu zdrowia powoda zaistniałe po wypadku drogowym. W jego wyniku K. G. doznał obrażeń, które wymagały leczenia ortopedycznego i neurologicznego, a następnie odbycia rehabilitacji. Jednym z elementów procesu leczenia była konieczność stosowania kołnierza ortopedycznego, w którym powód również spał, co powodowało dyskomfort w codziennym funkcjonowaniu. Ponadto, po wypadku powód odczuwał dolegliwości bólowe, zawroty głowy, wymiotował, których to dolegliwości nie da się zmierzyć, ani przeliczyć na żadne zadośćuczynienie.

Wskutek przedmiotowego zdarzenia powód K. G. doznał uszczerbku neurologicznego w postaci zespołu stresu pourazowego, urazu czaszki i kręgosłupa szyjnego, które to obrażenia spowodowały u powoda długotrwały neurologiczny uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5 %.

Należy również zauważyć, że powód w chwili zdarzenia był osobą młodą (26 lat), grał w piłkę nożną, a obecnie tego sportu uprawiać już nie może. Ponadto powód pracuje jako grafik komputerowy siedząc przed komputerem i obecnie co godzinę musi robić przerwy w pracy, ponieważ przy dłuższym siedzeniu boli go kręgosłup.

W związku z powyżej dokonanymi ustaleniami sąd uznał, że kwotą odpowiednią dla zrekompensowania krzywdy powoda będzie kwota 9000 zł. Uwzględni ona odczuwany przez powoda dyskomfort związany z dolegliwościami bólowymi i koniecznością stosowania kołnierza ortopedycznego. Ponieważ powodowi w postępowaniu likwidacyjnym wypłacono kwotę 3500 zł tytułem zadośćuczynienia, zasadnym było przyznanie dalszej kwoty tytułem zadośćuczynienia w wysokości 5500 zł.

Jako podstawę rozstrzygnięcia dotyczącego odsetek wskazać należy art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z treścią którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie powód zgłosił szkodę w dniu 02 lutego 2015 roku, zatem mógł się domagać odsetek od dnia 05 marca 2015 rok. zgodnie z żądaniem pozwu powodowi odsetki zostały przyznane od dnia 05 marca 2015.

Mając powyższe na względzie sąd orzekł jak w punkcie I wyroku na podstawie wyżej opisanych przepisów.

Powód wygrał sprawę w całości, zatem na podstawie art. 98 kpc należy mu się zwrot całych poniesionych kosztów sądowych.

Na koszty powoda zasądzone w punkcie II wyroku składają się:

- 1) 34 zł - opłaty od pełnomocnictw- (k. 13),
- 2) 275 zł opłata od pozwu (k.10),
- 3) 1248,58 zł (koszty opinii biegłych),
- 4) 1200 zł- koszty zastępstwa ustalone na podstawie §6 pkt. 4 Rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu.

Zatem łączne koszty należne powodowi od strony pozwanej stanowią kwotę 2757,58 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

- (...)

2. (...)